

tilbage, at det ærede Medlem mener, at den Virksomhed, der har faaet Tilskud, ved at der ikke dér bliver øvet Løntryk, maaske holder Lønningerne noget højere oppe. Det er det, det ærede Medlem ved andre Lejligheder har sagt, de vilde, og at det vilde smitte paa de øvrige Erhverv. Saa er Spørgsmaalet med Hensyn til de direkte Tilskud kun det samme, som paa andre Punkter er kommet frem fra anden Side, et Løntrykkerspørgsmaal, og dér vil det ærede Medlem og de andre Partier være klare over, at dertil gaar Socialdemokratiet ikke.

Det er os umuligt at forstaa, at der fra et protektionistisk Parti, som gerne vil lade Befolkningen betale meget mere for at holde Industrien i Gang, møder en saadan Modstand mod Tilskudsordningen. Jeg tror, det beror paa en stadig lige optimistisk Tro hos det ærede Medlem Hr. Drachmann paa, at til sidst faar han ikke alene sine egne Konservativer, men hele den danske Arbejderbefolkning i sin Favn for at beskytte den danske Industri. Jeg tror, det er for optimistisk set.

Men der er jo ikke stor Forskel mellem de Partier, der direkte nægter at gaa med til Forslaget om Tilskud, og det Parti, der vil umuliggøre Forsøgets Gennemførelse. Det er ganske givet, at naar Regeringen har fremsat et Forslag om Tilskud og forlanger, at den ogsaa skulde kunne gælde for Brancher og Industrier, kan et saadant Forsøg ikke gøres, uden at der stilles et ikke helt ringe Beløb til Raadighed. Derfor betyder efter vor Mening det Tilskud paa 3 Mill. Kr., som det ærede Medlem Hr. Dahlgaard forsvarede paa sit Partis Vegne, en Umuliggørelse af Forsøget og kommer altsaa til at virke ganske paa samme Maade som den fuldstændige Nægtelse af Tilskuddet. Det kan ikke nytte, at det saa smukt siges, at dette er noget uprøvet, som skal forsøges, og saa vil man, hvis Forsøget viser sig heldigt, senere give mere. Men naar man lægger Forsøget saadan an, at det maa mislykkes, betyder det Løfte om senere Tilskud intet.

Konsekvensen af denne Stilling til Lovforslagets § 6 om Tilskud har for Venstrepartiet og de andre Partier været, at de gik imod alt Tilskud. Jeg synes, at det ærede Medlem Hr. Slepsager derefter skulde have nøjedes med at sige: Naar vi gaar imod Formueskatten, er det, fordi den ikke behøves, naar vi gaar imod Tilskuddet, og at han ikke skulde have fortsat med at docere den Lære, som tidligere ogsaa har været doceret, at jo mere man

skaaner Formuen rundt om i Verden, des bedre for Arbejderklassen, des bedre for Erhvervene. Jeg forsikrer det ærede Medlem Hr. Slepsager, at det opnaar han ikke at faa ind i Folks Hoveder; det er saa forfærdelig vanskeligt at forstaa. Det ærede Medlem paastaar, at Formueskatten vil virke kapitalformindskende. Der er ikke fremsat noget som helst, der sandsynliggør det, og langt mindre er der ført noget Bevis derfor.

Det konservative Mindretal hæver sig højt paa Koturnen og erklærer, at det bestrider Statens Ret til under Forhold som de nuværende at formindske de Midler, der staar til Skatteydernes frie Raadighed, ved en ekstraordinær Skatteudskrivning til Formaal som i Lovforslaget anført. Der stilles Forslag om en Formueskat paa 24 Mill. Kr. til Lindring af den Nød, den nuværende Krise har skabt for mellem 50 000 og 100 000 Arbejdere. Til dette Formaal protesterer de Konservativer imod at anvende 24 Mill. Kr., medens de gladelig smider 50 Mill. Kr. om Aaret ud til at lege med Soldater for og lignende. Jeg spørger: Hvem tør tro, at Befolkningen vil kunne forstaa det? Det konservative Parti har Gang paa Gang sagt, at de end ikke er tilfreds med Ordningen af 1922, men ganske rolig smider de Aar efter Aar 50 Mill. Kr. ud til ingen Verdens Nytte. Nu ønskes der en Formueskat en Gang for alle paa 24 Mill. Kr., og saa bestrider de Statens Ret til at opkræve den!

Nej, Spørgsmaalet er ikke, om Staten har Ret, for det er der ingen Tvivl om at den har, men Spørgsmaalet er, om Lovgivningsmagten erkender, at der foreligger en saadan Krise, at der maa foretages noget, og det har begge de konservative Partier sagt nej til. Begge de ærede Medlemmer, der talte om Forslagene i §§ 15 og 16 om offentlige Arbejder, motiverede deres Standpunkt, at vi ikke kunde fortsætte, med, at Samfundet ikke havde Raad til at ofre saa meget, og foreslog derfor, at disse Bestemmelser om 16 Mill. Kr. i Laan og om Tilskud skulde bortfalde helt. Jeg spørger ganske roligt: Har Samfundet Raad til at lade være at yde disse Laan og disse Tilskud? Har Samfundet Raad til at lade sine arbejdsløse degenerere gennem langvarig Arbejdsløshed, saaledes at dansk Arbejdskraft bliver mindre værd, end den hidtil har været? Er det paa den Maade, man ophjælper dansk Erhvervsliv?

Det ærede Medlem Hr. Dahlgaard sagde, at de havde halveret de af Regeringen foreslaaede Beløb, fordi Arbejdsudvalget ikke